

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ERNESTO SERAO

Η ΠΑΡΑΔΟΠΙΣΤΗ

κυρία Γκολντόν ζούσε ήσυχη, άποτρα-
δηγημένη στη μικρή πολιτεία Καζέρτα.
Μονάχα δύο φορές το χρόνο δεχόταν με-
ρικούς γνωστούς της κτηματίες και μόνο
τις δύο αυτές μέρες χρησιμοποιούσε την
τραπέζα της. Όλο τον άλλο καιρό, ή
κυρία Γκολντόν έτρωγε στην κουζίνα,
μαζύ με την υπηρέτριά της, μα μικρούλα
δεκάξη χρόνων, που της την είχαν στεί-
λει από το χωριό.

Η μικρούλα αυτή υπηρέτρια —Μα-
ριέττα την έλεγαν— ήταν ή μόνη της
συντροφιά. Όταν δέν είχαν δουλειά, καθ-
όντουσαν μαζύ πίσω από τις κουρτίνες
του παραθύρου κ' έσκολιάζαν τις τουαλέτες και τὰ κα-
πέλλα τών γυναικών που περνούσαν. Δέν τους ξέφευγε τί-
ποτε. Ήξεραν τί φορέματα και τί καπέλλο φορούσε κάθε
γυναίκα της Καζέρτας, ήξεραν όλα τὰ κοιτισμοιολόγία της
γειτονιάς. Η Μαριέττα, μάλιστα, έφερνε κάθε μέρα πολύτιμες πλη-
ροφορίες στην κυρία της, όταν έγύριζε απ' έξω με τὰ φώνα.

Ένα μονάχα ελάττωμα είχε ή Μαριέττα : Αγαπούσε πολύ τὰ
χρήματα ! Οι πλούσιοι που σπαταλούσαν τὰ χρήματά τους, δέν έπρε-
πε —κατά την αντίληψή της— νά ήταν πλούσιοι. Άλλά και ή κυρία
Γκολντόν ελάτρωε το χρήμα. Το αγαπούσε πιο πολύ απ' την υπη-
ρέτριά της. Αιδή δά ήταν πραγματικά παραδόξαστη ! Ξερόντας δέ
πώς της έμοιαζε σ' αυτό της το πάθος κ' ή Μαριέττα, έλεγε γι'
αυτή συχνά στις φίλες της :

— Α, ή Μαριέττα μου είνε αληθινό μαργαριτάρι !... Πιο πολύ
αξίζει γι' αυτήν μια δεκάρα, παρά εγώ !...

Η μικρούλα, ακούγοντας τὰ λόγια αυτά της κυρίας της, ένθου-
σιαζόταν πιο πολύ για τή φιλαγορηματία της. Όνειροπολούσε νά γίνει
μά μέρα κ' αυτή κυρία, ν' άποχτήσει δικό της σπίτι με όραία έ-
πιπλα, νύχη μετοχές και μετοχή, όπως τὰ είχε μαζέψει ή κυρία της
είκοσι χρόνια τώρα, πεντάρα την πεντάρα και τὰ έφύλαγε μέσα στο
μπαούλο της. Κι' όταν καμιά φορά ή κυρία Γκολντόν άνοιγε το
μπαούλο της, εφώνιαζε τή Μαριέττα κοντά της και, δείχνοντάς της
το θησαυρό της, της έλεγε :

— Έννοια σου και δά σε βάλω στη διαθήκη μου. Θάχης κάποιου
μεροκά και σ' απ' αυτά !...

Υστερα από την ύπόσχεση
αυτή, ή Μαριέττα δέχτηκε να
μην παίρνει το μισθό της απ'
την κυρία της. Τὰ μηνιαία της
θά φυλαγόντουσαν μέσα σ' ένα
κουτί και το κουτί αυτό θά τό-
κρυναν σ' ένα μυστικό κελλάρι,
που ήταν πλάι στην κουζίνα. Δί-
πλα θά ήταν έν' άλλο κουτί, στο
όποιο ή κυρία Γκολντόν θάφρι-
χνε τὰ χρηματικά της δώρα.
Όλα αυτά τὰ χρήματα θά ήταν
της Μαριέττας. Θά ήταν ή προί-
κια της. Θά τάπωμε όταν θά
γινόταν είκοσι χρόνων και θά
παντρευόταν τον ξάδελφό της τόν
Τζοβάννι, που ήταν τώρα στρα-
τιώτης.

Έτσι ή Μαριέττα θυσιαζόταν
πειά για την κυρία της, προσπα-
θώντας πάντοτε νά την ευχαρι-
στή όσο μπορούσε περισσότερο.
Οι μήνες περνούσαν στο μεταξί
κ' ή περιουσία της διαρκώς αυ-
ξανει. Είχαν μαζευτεί κιόλας πεν-
τακόσια φράγκα, σέ ναπολεόνια,
που άπταφταν, όπως άστραφτε
απ' την καθαρότητα και το σπύτι.

Η ζωή έξασκολουόυσε έτσι
στερεότυπη και μονότονη. Ξαφνι-
κά όμως, μια μέρα ή κυρία Γκολ-
ντόν έπαθε άποπληξία. Άπό
καιρό παρπονόταν για την καρ-
διά της. Τή στιγμή που πήγαινε
νά πλαγιάσει, έπεσε άναίσθητη
στο πάτωμα. Μάταια ή Μαριέ-
ττα ρίχτηκε επάνω της σαν τρε-
λή, φωνάζοντας άπελπισμένα :

— Κυρία !... Κυρία !...

Της έβρεξε το πρόσωπο με κρύο νερό, της έδωσε να μωρήσει κο-
λώνια, του κάκου όμως δλ' αυτά. Η κυρία Γκολντόν φρανόταν
νεκρή !

— Πέθανε !... Αχ, Παναγία μου !... Πέθανε !... Έσκουζε
ή Μαριέττα και κατέβηκε τέσσερα—τέσσερα τὰ σκαλοπάτια, γιά νά
τρέξει νά ειδοποιήσει τούς γειτόνους. Ήξαφνα όμως, μια ιδέα την
έκράτησε άκίνητη στη μέση της σκάλας :

— Τά λεγά μου !...

Της φάνηκε πως έπιάστηκε ή καρδιά της. Τίποτε δέν χτυπούσε
μέσα στο στήθος της. Ξανανέβηκε άμέσως επάνω, άναψε ένα κερι
και μπήκε στην κάμαρα της κυρίας της. Ήταν ακόμα ξαπλωμένη
στο πάτωμα. Τ' άδύνατα πόδια της έβγαιναν έξω από τή νυκτική
της και τὰ χέρια της έμεναν σπαρτωμένα πάνω στο στήθος της.

Η Μαριέττα έκαμε λίγα βήματα προς τὰ εμπρός με τὰ μάτια
διάπλωτα από φόβη. Τὰ δόντια της χτυπούσαν. Έκαμε ώστόσο κυ-
ράγιο, έσκυψε κοντά στην κυρία της κ' έφραζε στις τσέπες της.

Βρήκε το κλειδί του κελλαριού, τόσφιξε στη φούχτα της κ' έφυ-
γε κατατρομαγμένη, σαν νά φοβόταν πως ή νεκρή θα την κυνηγούσε.

Μπήκε κατόπιν στην κουζίνα, άνοιξε το κελλάρι κ' άρπαξε σαν
τρελή το κουτί με τούς μισθούς της. Δίπλα όμως στο δικό της κουτί
ήταν κ' ένα πήλινο δοχείο, το οποίο τράβηξε άμέσως τήν προσοχή
της. Σήκωσε το σκετάσμα του κ' έξαφνα έλαμποκόπησε μπρός στα
μάτια της ένας σωρός από χρυσά νομίσματα...

Η καρδιά της άρχισε νά χτυπά δυνατά. Το χρυσάφι εκείνο την
έμάγευε... Πόσο νά ήταν άγαγε ;... Την κυριέψε ή μαγία νά μισρή-
σει τὰ νομίσματα κ' άδειασε το δοχείο στην ποδιά της.

Τήν είχε πιάσει τώρα ένα ρίγος δυνατός, και συγχρόνως φλογι-
ζόταν όλη από έναν παράξενο πυρετό μπρός σ' εκείνο το θησαυρό,
μπρός σ' εκείνο το φεγγοδόλο χρυσάφι, που το κρατούσε μέσα στα
χέρια της, το χάρδνε, το πασιπάτευε...

Η κυρία της είχε πεθάνει πειά. Αυτή συνεπώς ήταν ή κληρονό-
μος της. Μήπως ή ίδια ή κυρία της δέν της είχε πει χίλιες φορές,
ότι θά την έκανε κληρονόμο της ; Μάτρωε όλο το χρυσάφι στην πο-
διά της κ' έκαμε νά φύγη. Το πάθος της φιλαγορηματίας της έδινε
τόρα το θάρρος. Ήταν σαν μεθυσμένη...

Ξαφνικά, ένα χέρι ακούμπησε στον ώμο της !

Γύρισε πίσω της τρομαγμένη, αφύροντας νά της πέσουν τὰ ναπο-
λεόνια στο πάτωμα. Αντίκρισε τότε με φόβη ένα άσπροντυμένο γυ-
ναίκειο φάντασμα νά στέκεται

πλάι της... Η κυρία Γκολντόν !...

Ναί, ήταν ή κυρία της, που
είχε συνέλθει στο μεταξύ απ' την
άποπληξία και την έπιανε επ' α-
ποφόρω νά την κλέβη, νά της
κλέβη το θησαυρό της.

Η Μαριέττα έφυγε σαν τρε-
λή άνάμεσα στις κάμαρες, ένθ' ή
κυρία Γκολντόν είχε άπομεινει
στην κουζίνα κ' έμάζεψε τὰ να-
πολεόνια.

Παραξαιλασμένη ή Μαριέττα,
κατέβηκε στο περιβόλι. Λίγο πα-
ρέκει απ' αυτό κούλυσε ένα ποτα-
μάκι. Η καπέλλα δέν έβλεπε πειά
μπρός της και ρίχτηκε μέσα στο
νερό. Εύτυχώς όμως, κάποιος δια-
βάτης, άκουσε την κραγή της
φρίκης που της ξέφυγε καθώς έ-
πεφτε στο ποτάμι, κ' έτρεξε και
την έσωσε. Σε λίγο την έπήγε στο
σπίτι της κυρίας της λιποθυμισμέ-
νη. Όταν συνήλθε, ή δύστυχη κό-
ρη άρχισε νά κλαίη, νά κλαίη ά-
πελπισμένα.

Η κυρία Γκολντόν, άφου έ-
διωξε όλους τούς γειτόνους που
είχαν τρέξει στο μεταξύ σπίτι
της, ειπε της Μαριέττας :

— Και τώρα κομίζω πως αξί-
ζει νά σε στείλω στη φυλακή !...

Η δυστυχισμένη υπηρέτρια, ά-
κούγοντας την άπειλή αυτή, έπε-
σε στα πόδια της κυρίας της, έ-
κλαψε, εφώνιαξε, έκέτευσε.

Τότε ή κυρία Γκολντόν της
ειπε με συγκοπάδουσα :

— Σε λιποτάμω, καθμένη, και
δέν θά σε καταγγείλω. Θά φύγης

Θά παντρευόταν τόν ξάδελφό της τόν Τζοβάννι, ποτταν τώρα
στρατιώτης...

